

Fran Albrecht: Na zadnjem pragu

Revščina si je ob mene otirala nogo,
pes bogatin je vnovčil moje ideje,
last moje srčne krvi nizko oskrunil cinik.
Prišel sem k tebi in tožil, a ti si mirno odvrnil:
«Volkov poznajo zob, nisi za ovco, pa kolji!»

Slekel sem ovco in planil v stajo zatohlo,
kjer prebivajo blaga in miroljubna teleta,
pitani voli in dobro očesane sivke:
«Volk sem, dajte, da živim med vami po volčje.
nisem vaje sena in privezan biti ne morem.»
Zložili skupaj so glave in bili prekrasna večina,
z rogom iz topega čela so me stisnili k zidu.
Vol jurist mi je sodil v imenu družabnega reda,
drugi, duhoven, mi za pokoro obetal nebesa,
da bi me križalo, vol demagog zahteval od ljudstva.
Klonil sem... In zdaj pohabljen ob tvoji gomili
grenko razumem, roditelj, tvoje poslednje besede:
«Greh je le to, kar si sam odpustiti ne moreš!»

Kje si, moj stari volk?

Z vrbe žalujke veter raznaša listje rumeno,
mračni november v mrtvaške strmi hrizanteme,
krči se nizko nebo v somorna cbzorja —
tajno življenja in smrti — kdo razodene?

*Pesem je jasna. Besede je jasna. A rni mi. In D. Krija so mi gl. le pome
Eut: 25/12 924*

Fran Albrecht / Na zadnjem pragu

Kdor ni nikoli smrti v lice gledal
z očmi spokornimi, kdor ni nikdar
reči poslednjih v svoji duši tehtal
ter zaihtel nad tem, da solnce sije,
da trava raste in da gozd šumí,
da svet je bel in da nebo je zlato,
da je on sam cdsvit lepote večne
in da je človek z zadnjo bilko v rodu,
on, solnca sin in iz temè ustvarjen,
z lažjo ovenčan in z gorečo krono
resnice krcnan —: ta ne ve, da je.

Na zadnjem pragu so prižgane luči.

*Beseda jasna in lepa. Metes pravilen. Janaj več me pojete?
25/12 924*